BUCURIILE ŞI DRAMELE CAMPIONATULUI MONDIAL

Ce bucurie mai mare poate să aibă un fotbalist decît aceea de a înscrie un gol în poarta Braziliei! Farkaş a ridicat scorul la 2–1 în favoarea Ungariei!

Eusebio plînge. Poate pentru că un vis frumos — finala — a fost spulberat, poate pentru că în semifinala cu Anglia el n-a reuşit să-şi facă jocul obişnuit. Şi, totuşi, Eusebio a avut multe satisfacţii în acest campionat mondial.

Ce trebuie să desprindem din ele?

În ce măsură a servit televiziunea răspîndirea şi mai mare a fotbalului în rîndurile tineretului şi vîrstnicilor din ţara noastră, se constată din comentariile amănunţite şi competente făcute de telespectatori. Pentru cine s-a înapoiat de la Londra şi a cunoscut bogăţia şi diversitatea de evenimente de acolo, este o plăcere să audă cum cei din jurul său vorbesc în cunoştinţă de cauză despre această captivantă competiţie, ca şi cum măcar o parte din timp ar fi ocupat loc în tribunele stadionului Wembley.

Bucuriile şi dramele campionatului mondial răspîndite şi prin presa cotidiană care a vehiculat pe larg ineditul campionatului, circulă şi vor mai circula încă mult timp. Numai dacă am înşira exploziile de fericire sau de nemulţumire produse de succese sau eşecuri, de izbucniri temperamentale sau subiective, am putea umple toate coloanele revistei, ca să nu mai vorbim de imaginile prinse de fotoreporteri în fiecare clipă a jocului sau al repausului echipelor.

Ne mărginim să publicăm cîteva din fotografiile cele mai reprezentative din lupta înclestată pentru victorie în care sînt prinse momentul decisiv pentru eliminarea Braziliei, omeneasca izbucnire în lacrimi a lui Eusebio, înmînarea trofeului echipei cîştigătoare.

Asemenea instantanee captivează pînă într-atît, încît uneori ne face să uităm esenţa unei competiţii sportive apropiate egală cu Olimpiada, în dimensiuni şi interes. De aceea, socotim necesar să arătăm ceea ce se desprinde din noianul de bucurii şi drame, ceea ce rămîne în mod practic valabil pentru fotbal.

Participarea la turneul final este o mare cinste

Sînt convins că n-a existat măcar un singur telespectator român care să nu fi făcut o legătură între fotbalul nostru şi campionatul mondial. Tot atît de sigur sînt că fiecare dintre noi am fi dorit ca echipa României să facă parte dintr-una din grupe şi că în această privinţă am avut cu toţii nostalgia absenţei din turneul final.

La Londra, regretul nostru a fost şi mai puternic fiindcă am văzut la faţa locului de cîtă onoare se bucură echipele participante la faza finală a campionatului mondial. Nu-i vorba de banchete, ci de răspîndirea largă şi pretuirea potenţialului sportiv al ţării respective în întreaga lume. Ochii şi urechile a sute de milioane de oameni de pe glob sînt îndreptate înspre selecţionata ţării respective şi, dacă ştii că ai echipa reprezentativă de fotbal în vîltoarea evenimentului mondial care monopolizează atenţia lumii, ai toate motivele să fii mîndru.

Drapelul ţării flutură pe stadioane şi în mii de feluri este reprodus pe „suveniruri", fotografiile jucătorilor se răsfaţă în programe şi în presa mondială, participi parcă personal la tumultul cotidian şi nocturn al celor 20 de zile pline de palpitaţii şi surprize, nu te mai simţi simplu spectator, neutru, rece, ci trăieşti cu sufletul la gură fiecare pas al echipei tale. Campionatul mondial are în acest caz un sens mult mai adînc pe care dorim să-l trăim în 1970.

Fotbaliştii noştri au datoria să ne dea această satisfacţie pe care încă nu am cunoscut-o, dar fiorii ei i-am trăit totuşi la Londra, unde numai gîndul că am fi putut asista şi la jocurile echipei noastre naţionale ne-a emoţionat.

Avem în faţă patru ani de pregătire a participării noastre la Mexic, în turneul final. Considerăm că prezenţa numărului mare de antrenori români în Anglia, la acest campionat mondial, este un semn că primii paşi s-au făcut. Să stimulăm alţi paşi pe acest drum!

Portarului Perreira (Portugalia) nu-i vine să-şi creadă ochilor că a primit gol în primul minut de joc de la jucătorii nord-coreeni

Tehnica modernă este absolut indispensabilă

După cum se ştie, campionatul mondial de fotbal din 1958, dispută în Suedia, a fost remarcabil prin tehnica posedată de unele echipe, care au ocupat locuri fruntaşe în clasament, şi în primul rînd de către Brazilia, campioană mondială. Atunci, antrenorul francez Albert Batteux a fost întrebat ce crede despre pregătirea fizică. Răspunsul lui a fost următorul: „Pregătire fizică? Este de la sine înţeles. Fotbalul începe după ce jucătorul are capacitatea să susţină o intîlnire de 90 de minute. Important este să se perfecţioneze tehnica".

După campionatul mondial încheiat recent, s-ar putea răspunde invers: „Pregătire tehnică? Este de la sine înţeles. Fotbalul începe după ce jucătorul cunoaşte la perfecţie tehnica modernă. Important este să aibă o rezistenţă de fier".

Aceasta înseamnă că în opt ani s-a schimbat ceva. Şi anume că învăţămîntul principal al campionatului care a consacrat pe Brazilia şi pe Pelé, tehnica avansată, în cea mai mare parte a fost realizat. **Într-adevăr, aproape fără excepţie, toate echipele participante la actualul turneu final au cuprins jucători posesori ai unei tehnici de joc foarte avansate. Lovirea mingii cu ambele picioare şi cu orice parte a labei piciorului, relaxat, din orice poziţie, a caracterizat majoritatea jucătorilor, indiferent de faptul că unii au etalat-o spectaculos, iar alţii cu sobrietate.**

Mai mult decît atît, în acest campionat mondial s-a constatat că **tehnica fundaşilor, a apărătorilor în general, a crescut faţă de trecut şi a egalat chiar în multe cazuri pe aceea a înaintaşilor.** Prin urmare, omogenitatea tehnică a echipelor s-a realizat în mod pozitiv, cu o creştere a valorii acestora, fundaşii servind şi ei foarte bine acţiunile de atac.

În ceea ce priveşte fotbalul nostru, progresul în însuşirea tehnicii moderne s-a făcut într-o oarecare măsură şi în prezent se încearcă intens în această direcţie cu tineretul, însă acţiunea trebuie intensificată şi realizată în aşa fel încît şi aparatorii să-şi însuşească tehnica modernă la fel de bine ca şi înaintaşii.

Potenţialul fizic al fotbaliştilor, capacitatea lor de rezistenţă la efort, au fost puse în acest campionat la grea încercare şi nu este întîmplător faptul că a cîştigat campionatul echipa care a avut şi cel mai bun potenţial fizic. **Dacă posibilităţile tehnice a două echipe sînt aproape egale sau egale va cîştiga acea formaţie care îşi va uza adversarul, care îl va întrece în lupta sportivă din teren.**

Fotbalul realist, practic, cîştigă teren

Jocurile preliminarii din campionatul mondial încheiat luna trecută au pus, datorită duritătilor din primele partide, problema dacă nu cumva arta din fotbal se măcină datorită luptei aprige pentru calificare. Incepuse un duel între echipele caracterizate de un stil de joc atletic, dar mai puţin capabile de artificii şi formaţiile recunoscute ca posesoare ale unei tehnici spectaculoase.

Cînd severitatea arbitrajelor a pus capăt duritătilor, atunci s-a constatat că echipele care practicau un joc combinat, tehnic şi atletic în acelaşi timp, au avantaje şi posibilităţi mai mari de succes, decît acele formaţii despre care se spunea că sînt favorite prin arta jocului care le-a consacrat.

Continuarea campionatului mondial pînă în faza finală a confirmat că echipe ca ale R.F. Germane şi Angliei, considerate în principal atletice, au dezvoltat şi un joc tehnic apreciabil, cuprinzînd fotbalişti de o mare valoare, nu mai prejos decît aceia cu care ne-am obişnuit în ultimii ani. Englezii Bobby Charlton, Bobby Moore sau vest-germanii Beckenbauer şi Overath, de pildă, s-au dovedit de o clasă de joc comparabilă cu tot ceea ce am cunoscut mai celebru în fotbal în ultimii ani.

Fotbalul realist este acel joc care îşi canalizează acţiunile cu regularitate înspre poarta adversă, pe drumul cel mai drept, folosind simplu tehnica şi atributele jucătorilor săi. Un asemenea joc practic, în care calităţile tehnice şi fizice se îmbină în mod armonios, cîştigă teren din ce în ce mai mult.

Un model de asemenea joc a fost acela practicat de englezi, care, după victoria din al doilea meci, cu Mexic, au mers cu paşi siguri spre titlu. Ei şi-au sufocat toţi adversarii printr-o presiune permanentă, printr-un asediu fără încetare al porţii adverse, cu un ritm de joc foarte susţinut.

Prin urmare, a juca avintat nu exclude tehnica înaltă, ci dimpotrivă, o pretinde, după cum nu mai este posibil a juca tehnic fără a poseda calităţi atletice deosebite.

Acest campionat mondial nu a dat cîştig de cauză gabaritului mare. Au fost jucători de diferite înălţimi. Cei mai buni au fost fotbaliştii care, datorită capacităţii mari de rezistenţă au practicat un joc foarte bun, indiferent de înălţime. Tot doi englezi, scunzi, Stiles şi Ball, pot servi de model şi în această privinţă.

Este adevărat că jucătorii, chiar şi cei care s-au numărat printre cei mai buni, au avut şi unele perioade de joc mai slabe, totuşi aportul lor colectiv n-a fost scăzut, nici în aceste perioade.

Aurel NEAGU

GOLGETERII FINALELOR

1930: Stabile (Uruguay) 8 goluri
1934: Nejedly (Cehoslovacia) 5 goluri
1938: Leonidas (Brazilia) 7 goluri
1950: Ademir (Brazilia) 8 goluri
1954: Kocsis (Ungaria) 10 goluri
1958: Fontaine (Franţa) 13 goluri
1962: Albert (Ungaria), Garrincha (Brazilia), Ivanov (U.R.S.S.), Jerkovici (Iugoslavia), L. Sanchez (Chile), Vava (Brazilia) cîte 4 goluri.
1966: Eusebio (Portugalia) 9 goluri.

8 EDIŢII IN... JOCURI ŞI GOLURI

1930: 18 jocuri – 70 goluri, media 3,88.
1934: 17 jocuri – 70 goluri, media 4,11.
1938: 18 jocuri – 84 goluri, media 4,66.
1950: 22 jocuri – 88 goluri, media 4,00.
1954: 26 jocuri – 140 goluri, media 5,38
1958: 35 jocuri – 126 goluri, media 3,60.
1962: 32 jocuri – 89 goluri, media 2,78.
1966: 32 jocuri – 89 goluri, media 2,78.

Iată o imagine edificatoare a luptei strînse din campionatul mondial. O fază din meciul R. F. Germană – Uniunea Sovietică în care trei jucători au căzut. Unii (în alb, vest-germanii) reclamă fault, iar ceilalţi (în tricouri închise, sovieticii) afirmă regularitatea acţiunii

FINALELE C. M.

Ediţia 1930 (Uruguay): Uruguay – Argentina 4–2 (1–2).
Ediţia 1934 (Italia): Italia — Cehoslovacia 2–1 (0–1, 1–1)
Ediţia 1938: (Franţa): Italia – Ungaria 4–2 (2–1)
Ediţia 1950 (Brazilia): Uruguay – Brazilia 2–1 (1–0)
Ediţia 1954 (Elveţia): R.F. Germană – Ungaria 3–2 (2–2)
Ediţia 1958 (Suedia): Brazilia – Suedia 5–2 (2–1)
Ediţia 1962 (Chile): Brazilia – Cehoslovacia 3–1 (1—1)
Ediţia 1966 (Anglia): Anglia – R. F. Germană 4–2 (1–1, 2–2)

SPECTATORII LA ULTIMELE 4 EDIŢII

1954 (Elveţia): 727.744 în 26 jocuri.
1958 (Suedia): 821.363 în 35 jocuri.
1962 (Chile): 903.572 în 32 jocuri.
1966 (Anglia): 1.463.033 în 32 jocuri (record!).

Fotbaliştii englezi au avut marea satisfacţie să cucerească „Cupa Jules Rimet" pe care căpitanul lor, Bobby Moore, a primit-o din mîinile Reginei Angliei la sfîrşitul pasionantei finale de pe stadionul Wembley

JOCUL ŞI JUCĂTORII ECHIPELOR DIN TURNEUL FINAL

ANGLIA – EXPONENTĂ A JOCULUI OFENSIV

Cu acest număr începem prezentarea echipelor participante la turneul final al Campionatului mondial. Locul de onoare revine, desigur, echipei Angliei, campioana mondială.

Anglia a fost de la bun început una din marile favorite ale celui de al VIII-lea campionat mondial, datorită valorii recunoscute a fotbalului britanic şi beneficiului de ţară organizatoare. Valoarea unei echipe care joacă pe teren propriu creşte datorită încurajărilor publicului său. In ultimele două campionate mondiale, de pildă, Suedia s-a clasat pe locul al doilea, fără ca după aceea să mai confirme valoarea unei finaliste a C.M., şi timp de opt ani n-a mai figurat în turneul final, iar Chile a ocupat în 1962 locul al treilea, fără ca în ediţia recent încheiată să reconfirme o asemenea înaltă treaptă. Pentru acest motiv am putea afirma pe bună dreptate că terenul propriu conferă avantaje importante, însă fără o valoare ridicată a echipei gazdă nu poate fi vorba de cîştigarea unui titlu atît de disputat cum este acela de campioană mondială la fotbal.

Echipa Angliei s-a prezentat excelent pregătită pentru o competiţie extenuantă, a ştiut să îmbine valoarea tehnică cu capacitatea de luptă, manevrele colective cu reuşitele individuale, dorinţa de victorie cu răbdarea, a ştiut să găsească cheia necesară pentru a învinge şi să-şi realizeze vizul. A jucat şase meciuri în care forţa colectivă a subordonat valorile individuale şi a acţionat ofensiv fără excepţie în vreuna din întîlniri.

SPIRITUL OFENSIV O NEŞTEARSĂ PECETE

Englezii au jucat în fiecare meci sub zodia ofensivei. Afirmaţia are numeroase acreditări. „Urcarea" liniei de fundaşi spre centrul terenului şi implicit un mod de acţiune grupat prin apropierea reciprocă dintre liniile echipei; lansarea sistematică a fundaşilor laterali în spaţiul de finalizare; asedierea porţii adverse cu 7—8 jucători. În nici unul dintre meciuri, englezii n-au încercat să-şi împiedice adversarul să joace, ci au fost permanent preocupaţi de traducerea în practică a planurilor lor ofensive.

În faza de apărare, cînd Jackie Charlton acoperea uneori ca o cuvertură pe ceilalţi apărători, linia de fundaşi îl absorbea şi pe Stiles. În jurul lui Bobby Charlton, acest Wellington al echipei engleze, se strîngeau cele două extreme, completînd linia mediană. În faţă rămîneau cei doi „H", oamenii de asalt, gladiatorii echipei: Hunt şi Hurst. Managerul Angliei şi-a pus permanent problema neutralizării în fiecare meci a celui mai periculos jucător advers, socotit ca atare fie pentru calităţile sale de finalizator, fie pentru spiritul său de organizare. Acest rol ingrat prin definiţie a fost conferit lui Stiles. Exceptînd meciul cu Franţa, cînd a jucat foarte dur, în rest mijlocaşul de la Manchester a umbrit printr-o mare risipă de energie, printr-un plasament inteligent, printr-un marcaj sever, împins pînă unde îngăduie litera regulamentului, adversari de clasă ca uruguayanul Rocha, portughezul Eusebio sau pe toţi atacanţii germani care au încercat să se infiltreze în finală pe flancul drept al porţii lui Banks. Cel care adunase la un moment dat tristul prestigiu de cel mai feroce jucător al campionatului, s-a îmblînzit ulterior şi în ultimele meciuri randamentul lui a fost excelent.

BANKS A PRIMIT NUMAI TREI GOLURI

Dacă ne gîndim la valoarea celor şase echipe întîlnite de Anglia, la faptul că pînă în semifinală poarta lui Banks rămăsese imaculată şi că atacul portughez n-a reuşit să-i înscrie decît o singură dată dintr-o lovitură de la 11 metri, soliditatea şi iscusinţa individuală şi colectivă a echipei engleze în faza de apărare sînt cu totul remarcabile. Forţa şi viteza fundaşilor, vigoarea atacurilor de deposedare, supleţea unui marcaj combinat („zonă" plus „om la om"), stabilitatea întregului compartiment defensiv în cuprinsul căruia rareori am văzut deschizîndu-se breşe, reculul inteligent al întregei echipe, clasa excepţională a lui Bobby Moore şi Jackie Charlton, jucători care aproape nu ştiu să greşească, toate aceste calităţi de prim ordin au făcut aproape imposibil de răsturnat o asemenea apărare.

Şi aceasta fără faimosul „libero", fără să betoneze spaţiul din faţa porţii, fără obsesii defensive.

„LIMITELE" ECHIPEI ANGLIEI

s-au manifestat în timpul desfăşurării acţiunilor de atac. După două-trei pase pregătitoare, trimise lateral sau înapoi, jucătorii englezi efectuau o pasă lungă adresată de obicei înaintaşului cel mai avansat. Această manevră ţinea parcă din subconştientul jucătorilor, se efectua fără discernămînt şi ca orice panaceu, socotit universal, dădea rezultate într-un procent redus. Construiau puţin pe direcţii mereu schimbate, nu căutau să dezechilibreze apărarea adversă, preferau lupta atletică dintre atacanţi — virfuri şi apărători, resimţeau parcă o mare voluptate să se bată pentru mingile înalte, situaţie care în ciuda frumuseţii ei plastice, dezavantajează pe înaintaşi. Exista o monotonie, o sezătă capacitate de improvizaţie tactică ofensivă, în ciuda prezenţei lui Bobby Charlton, Moore sau Ball, jucători capabili să detecteze toate slăbiciunile adversarului, în comportarea cărora descoperi cu satisfacţie scăpărări de fantezie latină. De aceea probabil, echipa Angliei s-a simţit totdeauna în dificultate în faţa echipelor sud-americane care au predilecţie să te aducă mereu în situaţia de contre-pied, fapt care a făcut pe un ziarist francez să vorbească despre „alergia britanicilor faţă de jocul sud-americanilor".

NERVII DE OŢEL AI ECHIPEI

„Alf" şi-a pregătit echipa ca să reziste extenuării fizice şi nervoase. Englezii au început greu competiţia dominaţi, inhibaţi de misiunea care li s-a impus, cîştigarea campionatului. Ulterior, cînd vivacitatea celorlalţi se estompa şi irascibilităţile se înmulţeau, ca semn de supraîncordare, englezii au fost din ce în ce mai rapizi, mai puternici, mai calmi, mai echilibraţi. In titanica încleştare din finală, pe lîngă superioritatea tactică, englezii s-au detaşat de adversarii lor prin oţelul nervilor (au fost conduşi cu 1—0, au fost egalaţi în min. 90) şi printr-o rezistenţă superioară faţă de oboseală.

ANTRENORUL ŞI JUCĂTORII

Echipa Angliei a fost pregătită de către ALF RAMSEY. Capacitatea şi dimensiunea personalităţii sale trebuie în cele din urmă apreciate şi cunoscute. A crezut ca un fanatic în victoria echipei sale. A rezistat în primele zile ale C.M. unor atacuri furibunde din partea presei şi a unor tehnicieni, ceea ce dovedeşte o incontestabilă tărie de caracter. A pompat jucătorilor săi cantităţi masive de optimism, de calm şi de răbdare. A cedat o singură dată, cînd după jocul cu Argentina şi-a insultat adversarii, dar ulterior a re-

Romulus BALABAN

(Continuare în pag. 12)

France – Football: „BOBBY MOORE, PRINCE DE WEMBLEY"

„Bobby Moore, mijlocaşul strălucitor care a condus la triumf pe West Ham în „Cupa Cupelor" a redevenit prinţul Wembley-ului, apărătorul atletic, impresionant prin usurinţa şi calmul cu care l-a făcut şah-mat pe Seeler, dar Moore a fost în acelaşi timp cel care a relansat mingea şi a contraatacat pătrunzător, cu pase lungi, de o mare precizie, care au prins permanent apărarea adversarilor pe picior greşit".